

Za Strohinjem se je pot izgubila v gozdu. Samotno je bilo. Jaka je postal krotak, postal je zviti.

»Jarek je, Mina, poskočiva!«

In Mina je poskočila. Krilo se ji je zapletlo v trnje...

»Oh, moje krilo, pa raztrgano!«

»Ne boj se, Mina, saj se da zašiti, če je raztrgano...«

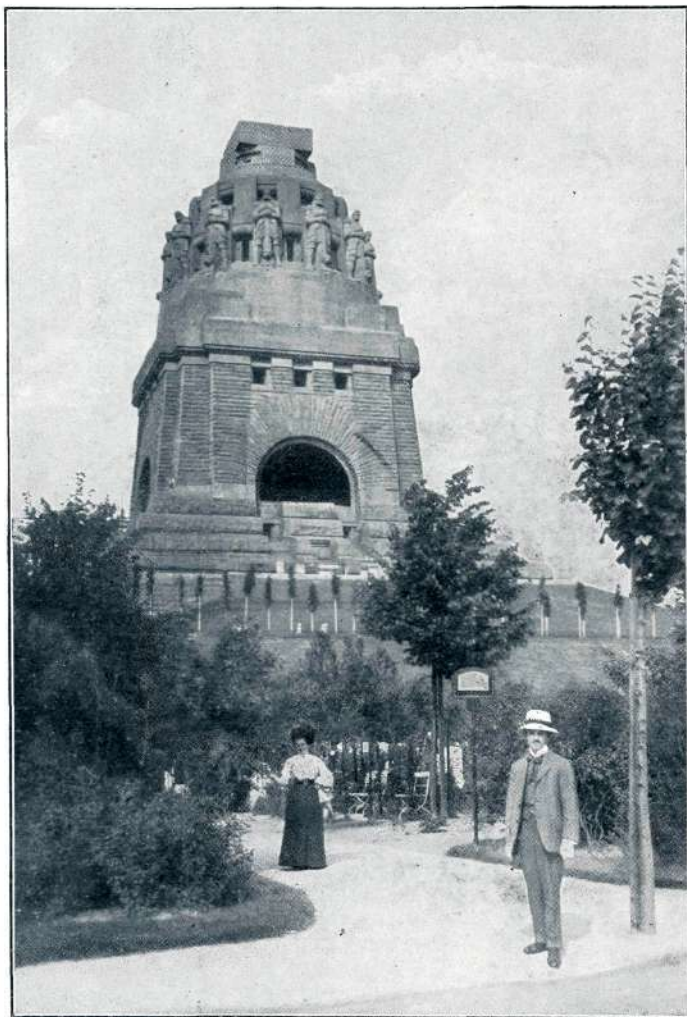
»Pa ne bo nikoli več táko, zašito bo vendarle.«

»Midva pa trgava lešnike, ki so brez gospodarja.«

»Oh, Jaka, odtrgane rožice se posuše in mečemo jih na ogenj.«

»Pa rože rode sad in seme spravimo, spomladi pa ga spet usejemo. Ali ne delaš ti tako s svojim rožmarinom?«

Oh, rasti, rasti rožmarin,
Pa tudi druge rož'ce z njim!

SPOMENIK BITKE PRI LIPSKEM LETA 1813.

»In kako sem se oprasnila! Kri mi teče na roki.«

»Rana se zaceli.«

»Ali brazgotina se vendarle pozna. Ta se ne da izbrisati.«

»Bog je človeka ustvaril, da se tudi veseli, da trga rožice, ki zanj rastejo, da trga jabolka, ki zanj rode.«

»Ali Eva je trgala sad, ki je bil prepovedan.«

in pikre besede so rastle na njenih bohotnih ustnicah.

»No, no, Mina, le nikar ne vzrasti kakor peklenšček na potu! Saj je bilo prvikrat in upajmo, da ne zadnjikrat!«

»Kar si obetal, izpelji! Izpelji pa tako hitro, kakor si obljubil hitro!«

»Saj bom. Tako se vendar ne mudi. V nedeljo grem nad očeta in se domeniva do dobrega.«

In rožmarin je rastel, pa tudi druga rožica je rastla, se je razrastla bohotno in cvela pohotno...

Mina je prišla iz cerkve z raztrganim krilom. Veter je pihal čez polje, mrzel veter tam od Udnega boršta. Jezno je porinila lonček na polici omreženega okna, da je zeleni rožmarin s prstjo vred telebnil na tla...

* * *

»Mina, nesi v mlin! Mudi se, in povej mlinarju, naj zmelje do jutri zjutraj. Ajda je zrela in ženjice pridejo — potic bo treba in bele moke ni več doma.«

Mina molče zadene štulo na rame in se odpravi v mlin.

Novina je bila in mlinar Teran je imel meljave čez glavo. Mina ni odšla, dokler ji ni mlinar obljubil, da zmelje do časa. Saj dolgčas ni bilo v mlinu; skoro vedno je kdo čakal na meljavo.

Tudi Kuharjev Jaka je imel že otovorjenega konja pred hišo. Zagledal je Mino in ni se mu mudilo. Mrak se je obešal po vejah in mesec je lezel izza gora. Veter je vlekel močno in brenčal čez dol, kakor bi sami škratje bili na harpe. Belčeva griva je vihrala v zraku in nozdrvi so se mu široko odpirale.

»Čakaj, Mina, da greva vkup.«

»Ali bi spet rad rožmarinovega semena?«

In Mina ni bila več deklica z Veterne-
nega. Krotkost se je prelivala: moškost